

WIJ BESTAAN IN GODS GEDULD *(Een vijgenboom zonder vruchten)*

Waarom moet ik die miserie meemaken? Ik heb toch niets misdaan? En die mensen die erop los leven, die schaatsen door het leven zonder het minste probleem ... Waar is de rechtvaardigheid gebleven?

Ongetwijfeld komen deze woorden ook u bekend voor. Misschien hebben wij ze zelf al eens in de mond genomen. Alsof de ellende die onschuldigen treft, op één of andere manier toch een straf (van God) zou zijn. En ook al weten wij met ons verstand wel dat een ziekte of natuurramp geen wraak van God is, toch komt dat gevoel van (ten onrechte) afgerekend te worden, als wij in de nesten zitten.

Vergelding, lot, verantwoordelijkheid

In het evangelie van volgende zondag vertellen omstaanders aan Jezus het 'nieuws van de dag'. Pilatus had het tempelplein 'schoon laten vegen' door zijn soldaten, en daarbij waren er doden gevallen. Bovendien was er bij de vijver van Siloam (een wijk in het zuiden van Jeruzalem) een toren omgevallen, en daarbij waren er achttien doden gevallen.

Jezus maakt van de gelegenheid gebruik om over zulke gevallen de schuldvraag te stellen. Volgens oude opvattingen was ziekte of een ongeval een blinde vergelding vanwege God, ook al leefde je als een rechtvaardige. Met die oude opvattingen maakt Jezus korte metten. Een natuurramp heeft voor Hem niets met vergelding te maken.

En dan draait Hij de zaak vierkant om: Zie maar dat je je bekeert. Want als je dat niet doet, zou je wél eens een en ander kunnen meemaken. Dan kan je jezelf buiten Gods genade brengen. Natuurrampen zijn blind, daar kan je niets aan doen. En zoek daarachter ook geen hand van God. Maar wees wel op je hoede voor de gevolgen van je daden. Want daarvoor ben je wel degelijk verantwoordelijk.

Widerstehe doch der Sünde

Op die manier sluit het evangelie van volgende zondag perfect aan bij de zeer korte Bachcantate die dan wordt uitgevoerd. “Weersta toch aan de zonde”, bepleit de cantate. De zonde ziet er van buiten mooi en aantrekkelijk uit, als een heupwiegende courtisane, maar je trapt in een val als je eraan toegeeft. Je drinkt als het ware vergif, als je je niet te weer stelt aan de zonde. De cantate is een waarschuwing om alert te zijn, en niet op de verleiding in te gaan.

Deze waarschuwing komt ook duidelijk naar voren in de parabel die Jezus daarop vertelt, en die we zondag zullen horen. Het gaat over de vijgenboom die geen vruchten draagt. De eigenaar heeft zin om hem te laten omhakken, maar hij laat zich ompraten door zijn wijngaardenier om hem nog een kans te geven. De wijngaardenier zal de boom goed verzorgen, goed bemesten en wat nog meer. Allemaal in de hoop dat de situatie volgend jaar gebeterd zal zijn.

Hoogdringende bekering, maar ook eindeloos geduld

De boodschap van deze parabel is dus wel dubbel: enerzijds is er de hoogdringendheid van de bekering – “Maak er werk van!” – maar aan de andere kant staat ook het geduld van God. Wij bestaan in Zijn geduld, en Hij kent onze broze kracht (tussenzang volgende zondag). Wij worden dus bijlange nog niet ‘omgehakt’ en ‘in het vuur geworpen’. Hij weet dat wij mensen zijn, en dat wij dus onze zwakheid met ons mee blijven dragen. En dus krijgen wij weer een kans, telkens weer.

Wij zullen moeten leren dat we niet uit eigen kracht vruchten kunnen opleveren. “Ons gevoel en ons verstand zijn zo zonder klaarheid, als Hijzelf de weg niet baant, ons niet voert in ’t licht der waarheid.” (uit de openingszang voor volgende zondag). Echt vruchten zullen wij maar dragen als wij ons op God zelf laten enten, als wij ons van Hem laten doordringen, als we het instrument van Zijn liefde kunnen worden. Alleen dan leveren wij echt goede vruchten op. Zij worden door Paulus genoemd: ‘de vruchten, die groeien aan de Geest’ (communielied van volgende zondag).

(Frans Van Looveren)